

Câu chuyện cà phê

Tác Giả: Nguyễn Ngọc Minh Thảo
Thứ Hai, 25 Tháng 10 Năm 2010 11:38

Giai cà phê là một thú vui tao nhã -nhất định bình thường - cũng đúng, mà là “độc đáo” cũng chẳng ngoa

1. Tôi xoay xoay cốc cà phê nóng hổi trong tay, hít lấy một ngụm hơi. Mc Cafe luồn nhõng nhẽo, và hơi chua và vô cùng... nhớt [hẳn nhiên rồi]. Tôi nhìn quanh quất khắp chỗ a hiu Mc Donald, thấy có người đứng chờ đợi là cà phê: nóng, hoặc đá, latte, mocha.

Và tất nhiên, những góc xôn xao náo nhiệt nhất là bàn cà phê của cánh đàn ông ngời Viêt: Những người khua tay phẩy quạt nói, kẻ trầm ngâm gõ tay gõ.

Đó là một buổi sáng đẹp trời hàng xóm buổi sáng thanh bình khác, năm 2010. Tôi là đã hơn 500 năm theo tài liệu ghi chép trên giấy và không dưới 1000 năm theo ước đoán tính từ khi con người khám phá ra thức “linh diệu” mang tên cà phê.

Tranh minh họa: Allen Vân Nguyễn

Câu chuyện cà phê

Tác Giả: Nguyễn Ngọc Minh Thảo
Thứ Hai, 25 Tháng 10 Năm 2010 11:38

2. Gọi cà phê là một thú vui tao nhã -những điều bình thường - cũng đúng, mà là “đặc sắc” cũng chẳng ngoa. Những người đến sòng sảng đó đã “mê hoặc” được bao nhiêu tín đồ, mà những người Việt Nam cũng là một phần nhỏ trong số đó.

Những người Việt không khó tính với thú vui này. Chỉ một vài ghế chờ, kê vài cái ghế con con, có bàn thì tốt mà không có cũng chẳng sao, thì là thành một góc cà phê thú vị.

Nhìn đi nhìn lại nhìn ngó và xe cộ qua lại. Đó là những “quán” cà phê đầy đủ, để tìm những người Việt Nam, mà những người ta quen gọi là cà phê quán cóc, cà phê vỉa hè.

Còn với những người Việt xa xứ, cà phê là những cốc nhấm nháp để loay loay cà phê “công nghiệp” pha bằng máy, chứ không còn là cà phê phin hay cà phê lọc với những người quê nhà nữa. Những người có thói quen nhâm nhi cà phê của những người Việt không hề quá đắt cao bởi vì cà phê, mà cốt yếu là “bên cà phê”, “hương thơm” tỏa ra từ những câu chuyện vui nhộn.

Cà phê cà phê cà phê. Một thế âm thanh trầm trầm, gọi lên với màu non êm ái và thân thuộc. Cà phê, những bên họ. Cà phê, là niềm vui, là câu chào. Và rồi những khi là khi để một tình thân: Ê, cà phê không?

Những người Việt ở đâu, đến đâu cũng thấy họ bên những bàn cà phê. Sao không phải là một thú vui khác, một hoạt động khác? Mà chính là cà phê- khuấy quấy rôm rôm. Bởi một lý do đơn giản, từ bao giờ, cà phê đã chiếm một vị trí vô hình nhưng rất đáng kể trong tâm hồn Việt, duy trì và bao bọc những tình thân.

3. Trong câu chuyện cà phê Một chút. Những người Mocha chuộng cà phê nhanh, loãng và nhợt nhạt. Không “ngọt ngào” như những người Việt, mà “to-go”. Tôi thấy những câu chuyện có thể “to-go”, tình thân những người có thể “to-go” chăng?

Những người Việt chúng ta khác. Có lúc, ngay cả giữa những người bạn với nhau, chỉ cần nhích ghế lại gần một chút, thì là quen. Là anh em em em, tôi tôi của tôi chuyện vẫn không ngừng. Phải chăng vì một lý do, chúng ta thuộc “nội tình” [cách nói của chị Chu Mạnh Trinh trong bài Thơ a Truy cập Kiêu]. Họ không ngại vì những cốc cà phê nhợt nhạt mà hóa ra lại là tình nghĩa tình với

Câu chuyện cà phê

Tên: Nguyễn Ngọc Minh Thảo
Thị trấn: Hải, 25 Tháng 10 Năm 2010 11:38

nhau đi.

Hôm nay là không rảnh, tôi cũng mong được vui.